

hledávkami. Je-li tedy v přihlášce k dražbě ohlášená činžovní daň označena »j a k o d o s u d n e p ř e d e p s a n á«, zůstává pro ni za podmíněk odst. 1 § 269 dotč. zák. zachováno p ř e d n o s t n í z á k o n n é z á s t a v n í p r á v o n a dražené nemovitosti, i když se novým dodatným daňovým předpisem do dne rozvrhu podstaty konečně upraví jinak co do výše, a postačí, když stát svými příslušnými orgány nedoplatky daně s přírážkami a příslušenstvím vyúčtuje a listinami doloží podle § 210 ex. ř. nejpozději při rozvrhovém roku, třebas i v y š š í č á s t k o u podle nového předpisu.

Jinak se má však věc, když daňové orgány přihlásí činžovní daň k dražbě u r č i t o u číselně přesně vymezenou částkou a neoznámí, že jde o zatímní určení výše činžovní daně dosud nepředepsané, neboť tu právem soud i zájemci mohou mít za to, že se daň přihlašuje podle daňového předpisu ve své konečné úpravě, a taková přihláška jest nezměnitelná a závazná a právní důsledky stanovené v odstavci 2 § 172 ex. ř. postihují daňovou pohledávku, byla-li dodatečně ještě před rozvrhovým rokem novým daňovým předpisem z v ý š e n a, ovšem jen co do rozdílu, o který přesahuje částku přihlášenou k dražbě.

Č. 16197.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Nejde o jednání proti dobrým mravům soutěže, nezasáhl-li soutěžitel svým jednáním do nabyté soutěžní pozice jiného soutěžitele a bylo-li jeho účelem, aby odvrátil škodu, která by mu mohla vzejíti z počínu druhého soutěžitele, nikoliv aby jej přímo poškodil.

(Rozh. ze dne 14. června 1937, Rv II 291/37.)

V periodickém tiskopisu »V.«, jehož vydavatelem jest žalobce, byl uveřejněn tento článek: »Geschäfte, die in anderen Zeitungen inserieren, aber die »V.« nicht berücksichtigen, bekunden damit, dass sie die wirtschaftliche Bedeutung der Kaufkraft unserer Leser noch nicht erkannt haben oder nicht erkennen wollen. Zeitung lesen heisst, auch den Anzeigenteil beachten und beim Einkauf die Inserenten bevorzugen. Niemand wird sich Geschäftsleuten aufdrängen, die Arbeiterkundschaft nicht zu schätzen wissen«. Uvedený časopis jest orgánem německé sociální demokratické strany dělnické. Poté byl dne 16. října 1935 v periodickém tiskopisu »A.«, jehož je první žalovaný odpovědným redaktorem a vydavatelem a který je vydáván na příkaz kraje XIV. sudetoněmecké strany, jehož je druhý žalovaný předsedou, uveřejněn tento článek: Kaufleute und Gewerbetreibende aufgepasst! Die sozialdemokratische Zeitung, die »V.«, enthält in ihrer Ausgabe vom 4. Oktober 1935 folgende Merke: »Geschäfte, die in anderen Zeitungen inserieren, aber die V. nicht berücksichtigen, bekunden damit, dass sie die wirtschaftliche Bedeutung der Kaufkraft unserer Leser noch nicht erkannt haben oder nicht erkennen wollen. Zeitung lesen heisst, auch den Anzeigenteil

beachten und beim Einkaufe die Inserenten bevorzugen. Niemand wird sich Geschäftsleuten aufdrängen, die Arbeiterkundschaft nicht zu schätzen wissen«. Das Hauptorgan der deutschen sozialdemokratischen Partei der Sozialdemokrat vom 4. Oktober 1935 enthält ein ganzseitiges Inserat der Grossfirma »B... a«. Wir fragen nun auf Grund des Wahlergebnisses vom 19. Mai 1935: S. D. P. . . . 1,249.497 Stimmen, deutsche Sozialen . . . 299.925 Stimmen. Wo steht die Kaufkraft des Sudetendeutschums und wer kämpft gegen den Kapitalismus und für den Handels- und Gewerbestand?«. Žalobce tvrdí, že uveřejnění článku v časopise »A.« znamená jednání v hospodářském styku, že je v rozporu s dobrými mravy soutěže, že je způsobilé poškoditi úvěr, výdělek a rozvoj tiskopisu »V.« a že byl tiskopis ten uvedeným článkem těžce poškozen, aniž škodu, již si žalobce oceňuje částkou 1.000 Kč, možno číselně vypočítati. Domáhá se proto na žalovaných, aby byli uznáni povinnými rukou společnou a nedílnou zdržeti se budoucně uveřejňování, která vyzývají, poukazující na výsledek posledních parlamentních voleb a na inseráty firmy »B... a«, přímo nebo nepřímě k inserci v listech sudetoněmecké strany H . . . . . ovy nebo k upuštění od inserce ve »V.«, uveřejniti rozsudek s důvody do měsíce po pravomoci rozsudku bez nároku na náhradu útrat uveřejnění v periodickém tiskopisu »A.« a že jsou povinni rukou společnou a nedílnou zaplatiti žalobci částku 1.000 Kč, dále za uveřejnění ve »V.« poplatek až do nejvyšší částky 1.000 Kč do 14 dnů po uveřejnění rozsudku ve »V.«. Žalovaní namítli mimo jiné, že uveřejněním žalobcem pozastaveného článku, jehož obsah je pravdivý, není naplněna skutková podstata nekalé soutěže. Soud první stolice uznal podle žaloby proti prvému žalovanému, kdežto stran druhého žalovaného z důvodů, o něž tu nejde, zamítl žalobu, v prvém směru uvedl v d ů v o d e c h: Podle § 46, odst. 1, zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. se rozumí soutěžitelem každý podnikatel, jenž vyrábí nebo prodává zboží téhož nebo podobného druhu, nebo provádí výkony téhož nebo podobného druhu, nebo vůbec je podnikově činný ve stejném nebo podobném hospodářském oboru. Žalobce a první žalovaný jsou proto soutěžiteli, poněvadž oba vydávají časopis a v časopise uveřejňují inseráty. Při každém politickém resp. časopise politické strany nutno rozeznávati dvojí: Každý takový časopis šíří jednak politické ideje, bojuje pro ně a snaží se získati nové přívržence těmito ideám. Každý vydavatel takového časopisu však potřebuje k tomu účelu peněz. Je všeobecně známo, že předplatné odběratelů takovýchto časopisů nestačí na úhradu nákladu vydávání a že vydavatel hledá k jejich úhradě inserenty. Část nákladů vydávání takového časopisu se proto hradí inserčními poplatky. Jestliže se tedy časopis ve svých člancích snaží získati nové čtenáře a přívržence strany, nelze mluvit o nekalé soutěži. Jestliže však politický časopis napadne jiný takovýto časopis v jeho hospodářské podstatě a bojuje proti časopisu jako podniku, může dojít k porušení předpisů zákona o nekalé soutěži. To se stane tehdy, když zneužitím politického boje má být zasažen časopisecký podnik v základě své existence, když tedy vystupuje do popředí hospodářský moment a invektivy stranicko-politické jsou jen prostředkem k dosažení vlastního cíle, totiž poškození

nebo zničení podniku (rozh. č. 13413 Sb. n. s.). S tohoto hlediska nutno proto rozhodnouti, zda první žalovaný porušil zákon proti nekalé soutěži, a v kterém směru. Jak již bylo řečeno, slouží inserční poplatky k úhradě nákladů na vydávání časopisu. Je nesporno, že v obou časopisech, o něž jde, jsou otiskovány inseráty. Jsou proto jejich vydavatelé při hledání inserentů soutěžiteli. Nesmějí proto překročiti hranice dotčeného zákona. Inserentům jest obyčejně lhostejno, které politické straně patří časopis, v němž inserují. Inserent se jen ptá, zda časopis má dosti čtenářů, a to v kruzích, v nichž hledá své zákazníky. Časopisy »V.« a »A.« jsou jen místními resp. provinčními časopisy. Odvolává-li se tedy první žalovaný časopisu »A.« na výsledek parlamentních voleb v celé republice, dostává se do rozporu s dobrými mravy soutěže. I když je správné, co časopis »A.« tvrdí o počtu hlasů obou politických stran, je takovéto srovnávání v soutěžitelském poměru nepřípustné. Volební výsledky byly, jak známo, v různých volebních krajích různé a poměr hlasů v celé republice nemusí právě býti týž, jako ve volebním kraji, kde jsou časopisy vydávány a čteny. Takovéto srovnávání počtu hlasů je způsobilé vyvolati v obchodních nebo živnostnících rozhodnutí, že nebudou ve »V.« inserovati, poněvadž se mohou domnívati, že i poměr počtu čtenářů uvedených dvou časopisů souhlasí s poměrem počtu hlasů stran. Volební výsledek nemusí se právě shodovati s počtem čtenářů a odběratelů časopisu příslušné politické strany. Vylíčený způsob soutěže odporuje tedy ustanovení § 1 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. Totéž platí též o poukazu časopisu »A.« na inserát firmy »B... a« v hlavním orgánu německé sociálnědemokratické strany »S.« a na boj proti kapitalismu a pro obchodnický a živnostenský stav. Je přece všeobecně znám boj malých a středních obchodníků a živnostníků proti firmě »B... a«, v nichž vidí představitelku velikého kapitálu, ničící malé a střední obchodníky a živnostníky. Článek časopisu »A.« byl proto způsobilý poškoditi časopis »V.« v jeho hospodářském základě a první žalovaný to musel věděti. Žaloba je tudíž podle § 1 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. odůvodněna. Poukaz prvního žalovaného, že žalobce v článku ve »V.« jednal po případě proti ustanovení § 1 zákona proti nekalé soutěži, není pro výsledek sporu rozhodující, poněvadž se proti nekalé soutěži nedopouští obrana nekalou soutěží (rozh. č. 14614 Sb. n. s.). Nesprávný jest i jeho názor, že užití § 1 řeč. zák. není v souzeném sporu možné, poněvadž zákon má zvláštní ustanovení v § 2, neboť také jednání, která jsou zakázána zvláštním předpisem zákona, mohou odporovati všeobecnému předpisu § 1 zák. p. n. s. (rozh. č. 12508 Sb. n. s.) **O d v o l a c í s o u d** zamítl žalobu i proti prvému žalovanému .

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

K rozhodnutí sporu musí býti posouzeny oba články ve své souvislosti. Není sporu o tom, že se článek uveřejněný nejprve v žalobcově časopisu »V.« obrací na obchodníky (Geschäfte), a to na takové, kteří ne-

inzerují v jeho časopisu, nýbrž v jiných listech, a že se snaží ty obchodníky, kteří nebyli dosud jeho inserenty, získati pro inseráty a vyložití jim výhody takového inserování. Není pochyby o tom, že tu jde o akci podniknutou v hospodářském styku. Na ni jest odpovědí pozastavený článek žalovaného. Také ten se obrací na obchodní a živnostenské kruhy — »Kaufleute und Gewerbetreibende« — a také on se týká inserce, tedy hospodářské stránky časopiseckého podniku, protože právě otiskuje celý článek z »V.«, na který svým způsobem reaguje. Také ten projev nutno tedy posuzovati jako projev soutěžitele, učiněný v hospodářském styku, kterým se žalovaný snaží čeliti počínů žalobcovu potud, aby si jednak udržel vlastní inserenty, na které by snad mohl míti nějaký účinek projev žalobcův, jednak aby získal pro sebe ony obchodníky a živnostníky, kteří dosud ani v žalobcově časopisu, ani jinde neinserovali, anebo snad také ony, kteří inserovali v časopisu žalobcově. Jde tudíž o boj o inserenty, o soutěž, což samo není závadné. Půjde jenom o to, zda žalovaný vybočil z mezí dobrých mravů soutěže a zda jeho jednání je způsobilé poškoditi žalobce. U žalobce nejde tu zatím o nějakou již nabytou soutěžní posici, nýbrž o to, že sám chtěl teprve získati nové inserenty. Pokud tedy žalovaný chtěl jenom to překaziti a chtěl ony indiferentní obchodníky a živnostníky získati pro sebe, nezasáhl ještě do nabyté již posice žalobcovy, a nelze tedy říci, že by jeho projev mohl žalobce přímo poškoditi. Jde tu o obranu žalovaného, o níž nelze beze všeho říci, že měla a mohla poškoditi žalobce, jako spíše že měla a mohla od žalovaného odvrátiti škodu, která by jemu mohla vzejíti z počínů žalobcova. Pouhý soutěžní boj sám se nepřiči zákonu proti nekalé soutěži, jde jen o to, aby v konkrétním případě neporušoval svým způsobem a svými účinky dobré mravy soutěže. V souzeném případě však tomu tak není. Žalovaný otiskl článek žalobcův a reaguje na jeho obsah věcným způsobem, snaže se uvésti jej na pravou míru, aby si udržel liknavé inserenty, jimž byl onen článek žalobcův určen a na něž by mohl působiti v neprospěch žalovaného, anebo aby svým vylíčením věci sám nové inserenty získal. Ani forma, ani obsah článku nejsou závadné. K vyvrácení článku žalobcova poukazuje žalovaný jednak na vzrůst své politické strany a tedy — posouzeno s jeho hospodářského hlediska — na výhodnost a význam inserce v jeho časopisu, takže by tu šlo o projev podle § 2 zákona proti nekalé soutěži; jednak poukazuje zase na nedůslednost v provádění politického programu u odpůrce, což zase — posouzeno s hospodářského hlediska — bylo by lze považovati za projev o poměrech podniku žalobcova podle § 10 řečeného zákona. O těch projevech však podle výsledku projednání sporu nelze říci, že by se přičily pravdě. Třebas tedy šlo na obou stranách o projevy učiněné v hospodářském styku a za účelem soutěže, nebylo lze žalobě vyhověti, protože tu nejsou předpoklady nároku ani podle § 1, ani podle obou ostatních shora uvedených paragrafů řečeného zákona, aniž záleží na tom, zda tu působily také ještě jiné pohnutky než čistě hospodářské.